

## WANDELEN TUSSEN VAART EN ZENNE

Tussen de Battelbrug en het Zennegat, aan de linkeroever van de Leuvense vaart, bevindt zich het natuurpark 'Den Battelaer en de oude Dijlearm'. Langs de niet verharde linkeroever van de vaart kan je het domein betreden via meerdere wegeltjes.

Dit unieke valleigebied is een landschap in volle ontwikkeling met een rijke fauna en flora. Mede dankzij de inspanningen van vele vrijwilligers krijgen inheemse planten- en diersoorten alle kansen om zich te settelen. Dit levert verrassende hoekjes en prachtige vergezichten op.

Her en der zijn putten uitgegraven en de oude Dijlearm werd terug opengegooid. Amfibieën en waterdieren kunnen hier in alle rust en veiligheid herstellen van de extreem droge zomer van 2020.

We zijn nu bijna half september en met onze enthousiast snuffelende hond aan de leiband genieten we van de laatste echte zomerdagen. Terwijl onze hond gretig met zijn neus op verkenning gaat, doen wij hetzelfde met onze ogen en oren.

We gaan door een landschap van natte beemden met stokoude schilderachtige wilgen, vlierstruiken met half verdroogde bessen en populierenbomen. Overall stoten we op holen in de grond, vermoedelijk het werk van konijnen. Aan de recent aangelegde poeltjes rukken de lis en andere oeverplanten stilaan op. We bewonderen er de watertorren, slimme kevertjes die aan het wateroppervlak hun luchtzakjes komen vullen en zo voor langere tijd onder water kunnen blijven.

Het meest dominerend zijn wel de paarse tot lichtroze tapijten, gevormd door de bloeiende balsemien. De plant is ondertussen wijd verspreid op vochtige plaatsen. In feite is het een ongewenste exoot, afkomstig uit de Himalaya, die de inheemse flora verdringt.

Voor meer informatie over fauna en flora tussen Vaart en Zenne verwijs ik naar de website van Natuurpunt.

Wandelen op deze plek, in deze tijd van het jaar heeft iets speciaals. Het is de tijd waarin de hop aan de vaartkant uitbundig bloeit en zijn prachtige hopbellen tentoonspreidt, net groene kerstboomballetjes. De ovaalvormige bellen hebben een doordringende bittere geur. We weten dat ze smaak geven aan bier maar je kan er ook thee mee zetten die rustgevend is.

Hop is een klimmer die zich met behulp van bomen en struiken een weg baant naar het licht. Zijn contouren kan je al van ver onderscheiden. Het zijn net voorovergebogen gebochelde figuren.

En wanneer de zon zakt en het halfduister is, wordt het griezelig. De hopplanten zijn hopspoken geworden. Met wat kinderlijke fantasie zie je ze op je afkomen. En, ook al ben ik geen kind meer, toch bezorgen die hopspoken me een lichtjes prettige rilling over mijn rug.

Om nog even in de sfeer te blijven, hieronder het gedicht over spoken dat mijn moeder me vaak heeft voorgedragen. Laat het kind in je los en geniet mee van dit heerlijke niemendalletje.

Mieke

## SPOKEN IN HET KASTEEL - Annie M.G. Schmidt

Er staat een kasteel in Hoenderadeel  
waar spoken zitten.  
Soms zijn het er weinig  
en dan weer veel,  
maar altijd witte.

Soms hoor je ze kermen, soms hoor je ze kreunen,  
soms zie je ze tegen een manestraal leunen,  
daarginds bij het vijvertje naast de liguster,  
en dan zegt de boswachter tegen zijn zuster:  
Neel, het spookt weer op 't kasteel.

Maar eens per kwartaal  
gaan ze allemaal  
(zo vertelt de gravin)  
spontaan uit zichzelf  
om kwart over elf  
de wasmand in.

En de stoomwasserij  
komt per auto voorbij  
om de mand te halen.  
En de volgende nacht  
wordt hij thuisgebracht;  
de gravin moet betalen.

En dan hoor je ze 's avonds weer kreunen en piepen.  
Je ziet ze weer fladderen tussen de iepen,  
daarginds bij het vijvertje naast de liguster,  
en dan zegt de boswachter tegen z'n zuster:  
Neel, het zijn er weer veel.  
En dan zegt zijn zuster bitter:  
Ja, en ze zijn wéér witter.